

Chương 12

Bà Lục mặc bộ đồ công sở màu trắng ngà, tóc đen búi ra sau, trang điểm thanh lịch nhẹ nhàng, ung dung cao quý toát lên sự giỏi giang, không như lần trước khiến người khác cảm thấy mơ hồ, qua đó đoán được có lẽ bà từ nơi làm việc chạy sang đây.

Là điều gì mà làm cho bà Lục giận đến thế.

Nhớ lại Thẩm Tấn Hàm vội vàng đưa hộ khẩu, bàn tay Mẫn Nhu vịn chặt cánh tay Lục Thiếu Phàm không khỏi siết chặt, trái tim cô co lại khi thấy bà Lục giận dữ nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Đây là những gì mà một người con trai Lục gia nên làm sao?”

Bà Lục lấy tờ giấy A4 ném lên cao giống như chiếc lá tàn khô từ từ rớt xuống, ánh mắt Mẫn Nhu cũng nhìn theo, cả người ở trong ngực Lục Thiếu Phàm trở nên thần thờ.

“Con cho rằng kêu Tấn Hàm đi trộm thì có thể lừa dối được sao?”

Giọng nói nghiêm khắc của bà Lục không ngừng to lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì sự trang nhã. Cho dù là lỗi sai của cả Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, nhưng bà đều đem tất cả mọi tội lỗi trút lên một mình Lục Thiếu Phàm, không hề chỉ trích Mẫn Nhu lấy một câu, ngay cả trừng mắt cũng không.

Lục Thiếu Phàm khẽ nắm lấy tay cô đánh tính cúi xuống đất, sau đó đẩy nhẹ cô, bàn tay với từng khớp xương rõ ràng xoa xoa mái tóc quăn, đôi mắt dịu dàng an ủi cười nhìn cô: “Ngoan, vào phòng chờ anh.”

Lục Thiếu Phàm xoay nhẹ cơ thể cô, đẩy cô đi hướng về gian phòng, ý bảo cô đi vào.

Trong ngực Mẫn Nhu như có vật gì đó đè nặng xuống, miệng không cách mở to để thở, lúc quay đầu lại chỉ thấy bóng lưng to lớn của Lục Thiếu Phàm chặn đứng tầm mắt của cô, đem bà Lục và thế giới của cô ngăn ra bên ngoài.

“Nếu không phải người bạn trong cục dân chính cho mẹ biết, con tính giấu mẹ, giấu Lục gia cả đời đúng không?”

Không khí trong phòng bị câu hỏi lớn tiếng chất vấn mà trở nên lạnh lẽo, Mẫn Nhu sững sốt, không thể không tin một sự thật tàn nhẫn nhất: người Lục gia không chấp nhận cô.

“Con chưa từng giấu giếm ai, mẹ nói con trai Lục gia thì phải có trách nhiệm, lúc này con đang thực hiện trách nhiệm với bản thân.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm hết sức bình tĩnh không hề có chút dao động cũng khiến cho sắc mặt của bà Lục đang giận mà tái nhợt.

“Lục Thiếu Phàm, con muốn cả mẹ và gia gia phải tức chết mới cam tâm đúng không?”

Mẫn Nhu đi về trước một bước, tiếng trách mắng của bà Lục khiến cô khựng lại, bàn tay đặt lên nắm cửa tính mở ra cũng chỉ siết chặt.

Bà Lục vẫn chưa nguôi ý định ngăn cản, chẳng qua Lục Thiếu Phàm chưa bao giờ kể cô nghe, thứ anh mang tới cho cô lúc này chỉ có hạnh phúc, còn mọi đau khổ và khó chịu một mình anh đỡ lấy.

Giống như khi bà Lục xuất hiện trong nhà của họ, anh không chút do dự liền lựa chọn bảo vệ cô, một mình chịu sự trách móc nặng nề chất vùn của bà Lục.

Lần trước ở Lục gia, đối mặt với lời nói như kim đâm của bà Lục cô đã bỏ chạy, thậm chí từ bỏ cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm. Lúc này, cô còn muốn giống như khi đó, chặt vật bỏ chạy, trốn tránh bà Lục sao.

Nếu như một cuộc hôn nhân chỉ có thể chạy trốn, như vậy sớm hay muộn cũng tới một ngày, kẻ chạy trốn sẽ vì mệt mỏi mà khuất phục trước mọi khó khăn, còn cô không muốn mất Lục Thiếu Phàm.

Hít sâu một cái, Mẫn Nhu không đi vào phòng, chỉ xoay người đi về phía nơi hai mẹ con đang giao tranh, trước vẻ mặt kinh ngạc của bà Lục và Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy Lục Thiếu Phàm, mười ngón tay đan vào nhau, vừa mang đến cho anh sự tin tưởng cũng là mang đến cho bản thân dũng khí.

Nhìn thấy hai người thân mật đứng sát bên, sắc mặt bà Lục càng khó coi hơn, hai hàng lông mày nhíu lại, cánh môi mím chặt nhưng Mẫn Nhu không lùi bước, đứng cảm cùng Lục Thiếu Phàm nghênh đón ánh mắt nghiêm khắc đó.

“Con thật lòng muốn lấy Thiếu Phàm, muốn sống cùng anh ấy, xây dựng gia đình hạnh phúc của hai người, hy vọng mẹ có thể thành toàn cho chúng con.”

Lời cầu xin chân thành, vẻ mặt tha thiết, Mẫn Nhu đứng thẳng lưng nhìn bà Lục không hề do dự, cho dù cầu xin nhưng ngữ khí kiên định không hề dao động.

Một tiếng “mẹ” khiến cho bà Lục trở nên u ám, câu kể tiếp lại khiến cho lòng ngực bà Lục phập phồng, nhưng vẻ mặt tao nhã không hề mất đi, vì giận mà méo mó.

Bà Lục nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh lại, sau đó mở mắt, trong mắt bình tĩnh như nước không hề thấy chút giận dữ.

“Thiếu Phàm, Mẫn tiểu thư tuổi còn nhỏ có nhiều việc không hiểu, làm sao con có thể khư khư cố chấp như thế tùy ý làm bậy, đem hạnh phúc cả đời của Mẫn tiểu thư ra đùa giỡn, trong lúc chuyện chưa xé to chưa để lại hậu quả thì nên biết chừng mực.”

Mọi lời chỉ trích của bà Lục đều nhắm vào Lục Thiếu Phàm, ngay cả một câu nặng lời với Mẫn Nhu cũng không, nhưng lại khiến cho Mẫn Nhu khó chịu không thở được.

“Mẫn tiểu thư, tôi thay mặt Lục gia xin lỗi cô, chuyện hôn sự này, tôi và gia Thiếu Phàm đều không biết. Nếu sớm biết tin nhất định sẽ không để nó làm càn, làm ra chuyện hủy hoại danh dự con gái nhà lành như thế.”

Bà Lục không hề kiêng dè cúi người thành khẩn tạ tội với Mẫn Nhu, trong lời nói đem Mẫn Nhu đặt lên vị trí cao, trách cứ Lục Thiếu Phàm đồng thời không quên khen ngợi cô, kỳ thật muốn cảnh báo cô.

Nếu cô kết thúc với Lục Thiếu Phàm, thì cô là cô gái tốt thấu tình đạt lý, nếu cứ dính lấy Lục Thiếu Phàm, cô là loại chẳng biết xấu hổ, là phụ nữ không có danh dự.

Mẫn Nhu bị năm ngón tay của Lục Thiếu Phàm siết chặt như muốn đứt ra từng đoạn, giống như sợ cô vì những lời của bà Lục mà bỏ đi lần nữa, lần này có thể sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Mẫn Nhu mím môi, không vì đau mà thả tay anh ra, năm ngón tay cũng bấu chặt năm ngón tay của anh khiến cho anh an tâm.

Môi Lục Thiếu Phàm đang mím chặt bỗng trở nên ôn hòa, bàn tay cũng thả lỏng, ngênh đón sự phản đối và ngăn cản của bà Lục, lãnh đạm nói: “Mẹ dùng kế ly gián với con không thấy quá đáng sao?”

Bà Lục vì giận Lục Thiếu Phàm mà mặt tái xanh, đôi bàn tay mảnh khảnh thu lại nắm thành quyền, giận dữ trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm một cái, xoay người, cầm lấy chiếc túi da trên ghế, trước khi đi ánh mắt sâu xa liếc nhìn Mẫn Nhu.

“Nếu mẹ đã không quản được con, vậy thì để gia gia quản!! Con tự mình giải quyết cho tốt.”

Mẫn Nhu căng thẳng cô không quên Lục gia còn có một vị tham mưu trưởng. Nghe bà Lục nói thế, có phải Lục tham mưu trưởng đối với cuộc hôn nhân giữa Lục Thiếu Phàm và cô luôn phản đối, có phải đó là điềm báo cho những khó khăn sắp tới?

Bà Lục nuốt cơn giận vào bụng, dáng người tao nhã mắt hút trong căn hộ, nhưng tiếng đóng cửa thật to cho thấy tâm trạng lúc này của bà.

Cơ thể đang đứng thẳng của Mẫn Nhu vừa nhìn thấy bà Lục mắt hút liền mềm nhũn, không nhìn được giạt nhẹ tay Lục Thiếu Phàm, bất an hỏi: “Chúng ta có phải đắc tội rất nhiều người không?”

Vẻ mặt nghiêm túc sắt đá của Lục Thiếu Phàm vì Mẫn Nhu mà trở nên nhu hòa, đôi mắt đen thâm sâu từ từ vui vẻ trở lại, bàn tay vuốt ve gương mặt hồng hồng vì sợ của cô, hai bên khóe môi tạo thành độ cong ưu nhã.

“Đắc tội ai không quan trọng, quan trọng là Mẫn Nhu có rúc vào trong mai rùa của mình lần nữa không, dù Lục Thiếu Phàm kêu thế nào cũng không chịu đi ra ngoài.”

Trái tim Mẫn Nhu run lên, trong mắt cảm động, nhẹ nhàng bước lên hai tay ôm chặt Lục Thiếu Phàm, đem đầu mình tựa vào vòm ngực gầy gò của anh, mỗi một từ cô trả lời đều nghiêm túc chần chẫn.

“Mai rùa bị Lục Thiếu Phàm ném đi rồi, Mẫn Nhu không thể trốn ở đâu được nữa, ngoại trừ trong lòng Lục Thiếu Phàm.”

Lời nói nghiêm túc của cô khiến Lục Thiếu Phàm cười khẽ, cánh tay của cô cũng không hề bị siết chặt nữa.

Khi Mẫn Nhu từ phòng tắm đi ra thì thấy Lục Thiếu Phàm ngồi trên giường xem tạp chí, gương mặt tuấn tú cao nhã bao phủ dưới ánh đèn ngủ tỏa ra một vàng sáng hài hòa khiến cho anh trở nên thật anh tuấn và hấp dẫn.

“Em tắm xong rồi, anh vào tắm đi.”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm dời khỏi cuốn tạp chí nhìn về phía cửa phòng tắm. Do nhiệt độ không khí nên hai gò má trắng nõn thuần khiết sau khi tắm lại đỏ ửng, hàng mi thon dài rậm rạp trở nên ướt đẫm, cứ tưởng sẽ là đóa sen hồng rực lửa trong chớp mắt lại thành hoa phù dung thanh thủy đứng trước mặt anh.

Để cuốn tạp chí trong tay xuống, Lục Thiếu Phàm thong thả đứng dậy, mỉm cười nhìn Mẫn Nhu đang lau khô tóc rồi bước vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên, bàn tay lau khô tóc của Mẫn Nhu bắt đầu chậm lại, ánh mắt nhìn về phía cuốn tạp chí Lục Thiếu Phàm đang để trên giường.

Là tạp chí chính trị theo tuần, nhìn tấm ảnh bìa hình chính trị gia Mẫn Nhu không khỏi chán nản, lấy cô, tiền đồ sau này của Lục Thiếu Phàm sẽ bị ảnh hưởng ra sao?

Gian nan tiếp nối, cản trở, hoặc sẽ dừng lại không tiến lên. Dù là kết quả nào cũng không thể lên như điều gặp gió, điểm này Mẫn Nhu rất rõ, Lục Thiếu Phàm sao lại không hiểu cái lợi và hại trong đó?

Cửa phòng tắm mở ra, Lục Thiếu Phàm từ bên trong đi ra, Mẫn Nhu đã nằm trên giường hai mắt nhắm lại, hàng mi như cánh bướm khẽ run, mái tóc đen quăn xõa bên gối tạo thành một bức tranh thủy mặc, gương mặt sáng sủa nhỏ nhắn có vẻ thơ ngây mà trẻ con.

Cảm giác ấm áp trong chăn bị một luồng khí lạnh tiến vào khiến cho Mẫn Nhu đang buồn ngủ phải run rẩy, tỉnh táo lại giụi nhẹ hai mí mắt nặng chịch, hai tay chống lên, tựa vào giường mơ hồ nhìn người ở bên cạnh, miễn cưỡng nói:

“Anh tắm xong rồi sao?”

“Phải.”

Một giọng nam truyền vào trong ý thức hỗn độn của cô, Mẫn Nhu khẽ ngáp, đôi mắt lơ mờ không mở hẳn, theo cảm giác tiến sát vào nguồn nhiệt bên cạnh mình.

Vì cô đối với Lục Thiếu Phàm đã có tình cảm khác thường cho nên khi anh nằm bên cạnh cô, cô liền muốn được làm nũng, hưởng thụ sự quan tâm yêu thương của anh.

Hai cánh tay như dây quấn ôm lấy lưng áo Lục Thiếu Phàm, cơ thể mềm mại tựa vào người anh muốn tìm một chỗ thoải mái nhất để nằm, đôi môi đỏ mọng sáng bóng nhẹ than:

“Anh ôm em!!”

Bên trong phòng ấm áp, Lục Thiếu Phàm chỉ biết nhìn cô gái nhỏ lười biếng nằm trong ngực, khóe môi cong lên vì buồn cười, không dám lộn xộn cẩn thận vươn tay ôm lấy cơ thể mềm mại của cô.

Bên môi nở nụ cười ngọt ngào, Mẫn Nhu hướng đầu mình cọ cọ vào người Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ khua lung tung dùng chân che hai người lại, sau đó hài lòng tiếp tục ôm Lục Thiếu Phàm.

Mùi hương bạc hà quấn quanh trong mũi khiến Mẫn Nhu hơi tỉnh táo, nhưng vẫn không muốn rời đi cái ôm ấm áp của Lục Thiếu Phàm. Cô xoa xoa hai mí mắt, từ từ thích ứng với ánh đèn sáng.

“Chồng à, gia gia của anh rất hung dữ sao?”

Vỗ nhẹ sau lưng cô, tiếng cười Lục Thiếu Phàm bên trong phòng rất nhẹ nhàng mà bay bổng, ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc cô, thở dài: “Không phải là một ông già, còn hò hét được là tốt rồi.”

Mẫn Nhu bắt mắt cong môi, đưa tay đẩy bàn tay trêu chọc của Lục Thiếu Phàm ra, tiếp tục ôm lấy anh nói to: “Nếu gia gia anh là người bảo thủ, chẳng phải em sẽ rất thê thảm sao?”

Lục Thiếu Phàm khẽ cười, đôi mắt đen trong suốt hơi cong lên không để tâm đến sự lo lắng của cô, ôm cô thật chặt vào lòng, rồi áp môi lên trán cô.

“Ngốc ạ, cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Chẳng qua kẻ an phận lại giống như gà bị chọc tiết, đột nhiên thoát ra khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, vẻ vui mừng hiện lên trong mắt, hưng phấn nhìn vẻ mặt đang khó hiểu của Lục Thiếu Phàm nói:

“Trên tivi không phải cũng diễn thế sao, một cặp không được gia tộc đón nhận sẽ uyên ương mệnh khổ, chờ thêm một hai năm, ôm đứa con trở về, đầu gối cầu xin sau đó chờ người trong nhà chấp nhận họ!”

Giả hoạt che miệng cười, Mẫn Nhu cười híp mắt ghé sát vào gương mặt Lục Thiếu Phàm, hỏi ý nói: “Nếu không chúng ta thử một chút đi?”

“Thử một chút sao?” - Lục Thiếu Phàm chột nhú mày, nhìn Mẫn Nhu cười đến vô tâm vô phế gương mặt nhỏ hồng to, hỏi ngược lại.

Đôi mắt to của Mẫn Nhu khẽ đảo, chưa biết trả lời ra sao thì cả người nghiêng về trước, trời đất xoay chuyển, cả cơ thể nhỏ nhắn mềm mại bị một cơ thể đàn ông thật cao lớn rắn rỏi đè xuống dưới.

Bàn tay mạnh như gọng kìm không kịp nắm lấy eo thon của cô, cả thân hình cao lớn đè lên trên khiến cho hơi thở trở nên khó khăn, đôi mắt mở to kinh hoàng nhìn về mặt cười đến vô hại của Lục Thiếu Phàm.

“Muốn thử thì phải tạo người trước, anh nói như thế có đúng không vợ yêu?”

Một luồng hơi thở đầy nam tính phả trên mặt cô, giọng nói trong trẻo ôn nhuận nay lại trở nên khàn khàn, ngang hông lại tạo ra ma sát khiến cô khó chịu, cơ thể không chịu bị không chế liền giằng co.

“Đừng nhúc nhích.”

Giọng nói của anh khàn khàn, bàn tay to lớn đang giữ lấy eo cô liền dời đi giam cầm lấy đôi tay lộn xộn của cô, đem nó đặt lên trên đỉnh đầu, không nhìn thấy vẻ chống đối và bất mãn của cô, ngũ quan nho nhã nở nụ cười đắc ý xuân phong dào dạt.

“Vợ yêu, vì để tương lai sau này của chúng ta được thoải mái, không bị quấy rầy hay chúng ta đem cơm nấu chín đi.”

Lời nói quá rõ ràng lại rất có lý, gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn Nhu vì câu nói của anh mà đỏ như máu, đôi môi run lên lại không thể phát ra tiếng, cánh môi hé mở khiến cho nhiệt độ trong đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm tăng lên.

Bàn tay Lục Thiếu Phàm giữ lấy eo nhỏ của cô khiến cho cô áp sát lấy cơ thể đang nóng đến muốn bùng cháy của anh, đôi môi hoàn mỹ cong lên, cánh môi nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô.

“Lục...”

Tim Mẫn Nhu đập nhanh muốn nói gì đó kết quả để cho Lục Thiếu Phàm thừa cơ hội, chiếc lưỡi mềm mại tiến vào miệng cô, muốn trốn lại trốn không thoát chỉ có thể trúc trắc phối hợp, cùng anh triền miên.

Mẫn Nhu hoảng sợ đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm trần nhà, cho đến khi môi bị cắn một cái đôi mắt mới đung đưa nhìn lên Lục Thiếu Phàm.

Đôi mắt đen nóng bỏng mang theo tình cảm sâu nặng và nhiều si mê, hoàn toàn bộc lộ không hề che giấu trước cô, Mẫn Nhu nuốt nước miếng, từng đường cong trên cơ thể bị lấp đầy khiến cô cảm thấy được biến hóa trên người anh, nhất thời cả người cứng đờ như trúng bùa mất đi tất cả sức lực mềm nhũn nằm dưới thân anh.

Nụ hôn nóng bừng, anh thỏa thích mút lấy đầu lưỡi cô, trước biểu hiện ngây ngô của cô, anh dịu dàng dẩy dứa, nước bọt ngọt ngào không được phân bố

khiến Mẫn Nhu khẩn trương phát ra tiếng rên như mèo kêu, cơ thể run rẩy bất đầu không nghe lời mà ngọ nguậy, lại bị anh dùng sức ngăn lại.

Đột nhiên lưỡi của anh rời khỏi miệng cô, khi cô vừa mở to miệng hít thở luồng không khí không bị ngăn lại liền nghe thấy âm thanh thở dốc của anh khi vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng ướt át phả ra.

Trên môi vẫn còn lưu cảm giác ấm nóng, hai mắt Mẫn Nhu mê loạn phủ một tầng sương mù dày, tay bị giữ lại trên đỉnh đầu không biết từ khi nào đã thôi giãy giụa, vô lực để trên gối.

Trên cánh môi sưng đỏ nụ hôn dịu dàng vừa hạ xuống, tim Mẫn Nhu đã đập mạnh, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn về phía gương mặt tuấn tú không mất đi sự thành thực, nhẹ nhàng chà sát môi cô, không giống như vừa nãy điên cuồng kích thích nhưng lại khiến cô động tình.

Cảm giác tê dại trên môi khiến cô vươn đầu lưỡi liếm nhẹ. Khi cô chạm vào được đôi môi nóng như lửa của anh thì anh liền dời đi, hàng loạt những nụ hôn nóng bỏng triển miên rót xuống sau tai cô, sau đó là mặt, dưới cằm, cổ cũng để lại hàng loạt dấu ấn.

Cảm giác nhột nhột trên cổ khiến cô càng nâng cằm dưới lên, âm thanh quỵên rũ cũng trở nên cao hơn. Trên chiếc gối màu trắng những sợi tóc theo đầu cô đung đưa tạo thành một đường cong duyên dáng.

Lục Thiếu Phàm không ngừng hôn xuống cho đến khi đụng phải vật cản, mới ngừng lại, ánh mắt như lửa thiêu nhìn chiếc áo ngủ chường mắt, không vui nhíu mày.

“Lục Thiếu Phàm.”

Một giọng nói e thẹn vang lên phía trên, ánh mắt thâm thúy nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm vừa ngẩng lên đập vào mắt là gương mặt nhỏ xinh đẹp quỵên rũ, ngũ quan xinh xắn khó chịu nhăn nhúm lại, không ngừng thở dốc.

“Gọi chồng...”

Giọng nói khản đặc của đàn ông mang theo chất độc rót vào tai cô, cắn hôn vào vành tai khiến cô không kiềm được run lên, cúi đầu nức nở, nghênh tiếp anh, đôi mắt xinh xắn chớp chớp, run rẩy kêu: “Chồng à...”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười hài lòng, gương mặt tuấn mỹ tỏ vẻ yêu chiều người nằm dưới, bàn tay anh cởi bỏ nút áo ngủ thứ nhất, bàn tay đang rũ ra bỗng nhiên giãy giụa, đôi mắt ngại ngùng dõi theo anh, vừa khẩn trương vừa sợ.

“Đừng sợ!”

Giọng nói dịu dàng thì thầm vào tai cô, bàn tay nóng bỏng vuốt nhẹ hai gò má đỏ bừng, dịu giọng dụ dỗ, cơ thể cô từ từ thả lỏng, năm ngón tay không chân chờ nhanh chóng cởi bỏ những nút còn lại.

Nút áo mở ra, nhìn cảnh đẹp hoàn toàn phơi bày, Lục Thiếu Phàm chỉ cảm thấy máu nóng trong người chạy tán loạn, lý trí của anh khi nhìn thấy thân thể trắng nõn phía dưới đều mất đi, dục vọng trong mắt nhanh chóng lan ra.

Cô lại không mặc áo lót.

Yết hầu lên xuống, nhìn bộ ngực cao ngạo đầy đặn trước mắt một luồng khí nóng tràn vào đại não, trước ánh nhìn đó cô nằm phía dưới cũng bất an thẹn thùng. Trong lòng điên cuồng không kiềm được nữa, anh cúi thấp đầu, từng nụ hôn nóng bỏng rớt xuống nơi căng đầy của cô.

“Um...”

Khi ngón tay thô ráp của anh đặt lên nơi căng đầy, cô giống như bị điện giật, không kiềm được cất cao giọng, ý thức được bản thân đang làm gì, Mẫn Nhu xấu hổ cắn môi đỏ mọng, buộc bản thân nuốt xuống thứ âm thanh làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Những nụ hôn liên tiếp rớt xuống trên da thịt mềm mại trơn nhẵn của cô, thân thể Mẫn Nhu như bị kích thích, hai mắt mở to như có bông hoa ngũ sắc đang nở rộ khiến cô từ từ đắm mình.

Đôi môi nóng như lửa lướt xuống dưới bụng, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn của Mẫn Nhu cong lên, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ gây nên sức hấp dẫn chết người.

“Nhu...”

Tiếng kêu êm ái của anh khiến cô lấy lại bình tĩnh, thân thể không xương roi xuống giường, đôi mắt xinh đẹp mờ ảo, âm thanh ưm rất nhỏ như có như không, vẻ đẹp tinh xảo tuyệt mỹ, vóc người hoàn hảo khiến cô như con mèo hoang quyên rũ, làm cho người khác vì cô mà đánh mất lý trí.

“Chết tiệt!”

Nghe Lục Thiếu Phàm đột nhiên nói tục, Mẫn Nhu hoảng hốt ý thức quay về, đầu khê nghiêng, cảnh nhìn thấy khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Lục Thiếu Phàm ngồi ngang trên người cô, ngón tay thon dài như được điêu khắc đang không ngừng đẩy quần áo ngủ của cô, động tác linh hoạt như nước chảy mây trôi liên tục mà ưu nhã, không hề có chút rối loạn hay gấp gáp.

Thân người đàn ông cao to trắng nõn xuất hiện trong mắt cô, Mẫn Nhu xấu hổ nhắm mắt lại, bên tai nghe thấy tiếng cười vui vẻ ranh mãnh đầy hài lòng của anh.

Chiếc quần ngủ bỗng nhiên bị thả lỏng, Mẫn Nhu kích động nắm chặt lấy drap giường, ngay cả thở to cũng không dám, tùy ý để bàn tay nóng bỏng của anh lướt qua chiếc đùi ngọc bóng loáng của cô, cảm giác kích động mãnh liệt khiến cô muốn khép chân lại, thế nhưng anh không chấp nhận liền dùng thân hình cao to hoàn mỹ của mình chen vào giữa hai chân cô, khiến cô vừa nóng vừa giận lại chỉ biết đỏ bừng mặt.

Ngắm nhìn đôi môi đỏ mọng đang chu ra dáng vẻ ngây thơ khiến Lục Thiếu Phàm sung sướng nhíu mày, nhìn cô khó chịu giữ chặt lấy drap giường vẻ quỵến rũ đến mê người, trong đôi mắt lóe lên chút ganh tị không dễ dàng nhận ra nhưng khi thấy vẻ bất lực của cô thì liền trở nên nhu hòa.

Lông ngực rần rỏi áp sát bộ ngực đầy đặn của cô, cả thế giới của cô như bị một luồng sáng xâm nhập, cướp đi sự an tĩnh còn sót lại.

“Ô... ô.”

Khó chịu khiến cô lay đầu, mái tóc xõa loạn trên giường, giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rớt xuống gối, chiếc khăn trải giường trắng như tuyết ướt đẫm nước.

Cánh tay trắng khôi phục được thả ra liền vòng lấy cơ thể gầy gò của anh, cơ thể trống rỗng muốn tìm sự an ủi, khi ở phía dưới bị đầu ngón tay thon dài của anh thăm dò cô không kiềm được nữa mở miệng.

“Ừ... ừ... không... ông xã...”

“Nhu, thả lỏng được không?”

Lục Thiếu Phàm nằm trên người cô, cố nén dục vọng bị cô mê hoặc, giọng nói khàn khàn trấn an nỗi thấp thỏm lo âu trong cô.

Nước mắt che kín hai gò má đỏ ửng, lông mi dài ướt đẫm, cánh môi sưng đỏ không ngừng tràn ra tiếng kêu khó chịu khiến cho người đàn ông trên người dường như không khống chế được...

Nụ hôn nóng như lửa ở trên môi cô, cùng cô triền miên, hai cánh tay chống hai bên sườn, để mặc cánh tay mảnh khảnh của cô khóa chặt anh.

“Thiếu Phàm... ông xã à...”

Cô khó chịu vịn vẹo người, hàm răng trắng vì giận cắn vào anh thật mạnh, anh mỉm cười đôi mắt đen nhướng lên không hề mất đi sự quỵến rũ, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi ửng đỏ của cô, hai chân để cô được tự do đung đưa đùi.

Khi để cô cảm nhận được dục vọng nóng như lửa, cơ thể không xương mềm mại bỗng chốc cứng ngắc, giữ lấy hai tay của anh, hơi thở dồn dập.

“Nhu, đừng sợ...”

Giọng nói thả lỏng, an ủi nỗi sợ hãi khẩn trương của cô. Mẫn Nhu sợ đến không dám mở mắt nên không nhìn thấy giữa hàng lông mày của anh vừa thoát đi nỗi lo lắng.

Thân thể mảnh mai run lên, Mẫn Nhu theo cảm giác, đầu để trên gối hướng lên hôn nhẹ lên cánh môi với những đường nét rõ ràng của anh, chủ động làm cho anh thoải mái không hề e dè, dưới thân đột nhiên bị ép xuống, anh tiến vào trong cô.

“A!”

Tiếng kêu thất thanh vang lên trong phòng, ở dưới thân Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu đau đớn hai lông mày đen nhú lại, cơ thể như xé ra từng đoạn, hai gò má đang ửng hồng liền biến mất thay vào đó là vẻ tái nhợt, mười ngón tay ở sau lưng Lục Thiếu Phàm lưu lại vô số vết cào màu đỏ.

“Đau quá...!”

Mẫn Nhu kêu gào tố cáo ai đó đắc tội, hai tay chống ở giữa hai người tạo nên một khe hở, nửa thân dưới vì đau mà không ngừng đong đưa, muốn tìm cách thoát khỏi cảm giác đau vạn phần này.

Gương mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm tỏ vẻ sợ hãi không dám tin, nhìn vẻ mặt đau đớn của Mẫn Nhu không có gì là giả tạo, ánh mắt nhìn xuống, kinh ngạc nhìn vết máu đỏ không ngừng từ nơi hai người thân mật chảy ra, quên đi mọi phản ứng.

“Nhu, em vẫn...”

“Lục Thiếu Phàm, anh là tên xấu xa!”

Trước sự mẫn cảm của cô, anh không giận ngược lại trên gương mặt tuần tú đang bàng hoàng còn mang theo niềm vui sướng khôn xiết, anh cúi người, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đã bị nước mắt làm cho ướt đầm.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau ra ngoài đi!”

Đôi tay nhỏ đánh vào lồng ngực anh như mưa, cô hờn dỗi ra lệnh cho anh, trong đôi mắt đẹp phong tình vạn chủng có xấu hổ có then thùng lại cho chút lí trí vừa tụ lại hóa thành hư không.

Đôi môi chặm lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói, không để ý đôi tay đang đánh vào mình, dưới thân lại tiến vào, nhưng khi thấy cô sợ hãi nhú mày quên cả phản kháng, anh đành kiềm hãm cơn dục vọng đang hành hạ bản thân đợi cô thích ứng.

Mái tóc đen như mực mơ hồ bị mồ hôi thấm ướt, Lục Thiếu Phàm cảm thấy cổ họng như bị hỏa thiêu, lửa đốt, cảm giác khô nóng, yếu hầu động đậy, đôi mắt như thiêu cháy mọi thứ nhìn chăm chú biểu hiện của cô, lại phát hiện cô hình như đã ngủ quên, dờ khóc dờ cười.

Anh cố nén nỗi đau thua thiệt, cô tốt lắm, dám gạt anh, ngủ quên mất.

Anh giận dỗi nặng nề đi vào trong, khi thấy tiếng rên rỉ kiêu mị của cô, đôi lông mày đắc ý nháy lên. Trong lúc cô từ từ thức giấc thì những nụ hôn nóng như lửa tựa như nước thủy triều đập mạnh vào mặt cô.

“Ừ...”

Cẩn thận đi vào, rồi từ từ rút ra, anh quan sát từng biểu hiện nhỏ của cô. Khi cô nhú mày anh liền an phận dừng lại, tình cảm thương yêu dào dạt không lời nào tả được.

Mẫn Nhu thở hổn hển, mỗi khi anh va chạm cô lại kiêu mị rên lên, một tiếng cao hơn một tiếng, đau đớn mắt đi, đôi lại chỉ có luồng khoái cảm xa lạ, sự nhiệt tình của anh có thể nhấn chìm cả chính bản thân Lục Thiếu Phạm, anh cùng cô trầm mình trong biển tình.

“Bà xã...!”

“A...!”

Khi cô hoàn toàn thích ứng sự tồn tại của anh trong cơ thể, ngũ quan tươi sáng không còn đau đớn nữa lại, thậm chí còn nở nụ cười sung sướng hấp dẫn người khác, cô giống như cây thuốc phiện làm cho anh nghiện không thể tự thoát ra được.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ dụ hoặc càng dồn dập, gió đêm thổi vào làm màn cửa bay lật phất nhưng không thể thổi tan nhiệt độ không ngừng tăng cao trong căn phòng...

Nắng sớm chiếu vào căn phòng yên tĩnh, Mẫn Nhu nhẹ ngâm một tiếng, từ từ thức giấc. Căn phòng quen thuộc, chiếc giường lớn quen thuộc, thậm chí cả chăn mền cũng rất quen, chỉ có điều duy nhất khác lạ là, dưới chăn, trên người cô không có một mảnh vải, thắt lưng thon nhỏ bị một bàn tay to giữ lấy.

Đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, cảnh điên cuồng tối hôm qua như nước thủy triều ập vào đầu, gương mặt liền trở nên bối rối vì chính những hành động buông thả của bản thân. Đột nhiên một thân hình nam tính kề sát sau lưng, khiến cho sự bối rối chỉ dừng lại trong chốc lát còn lại là kinh hoảng.

Lục Thiếu Phạm vẫn không thức giấc, chỉ thoáng lật mình càng ôm cô chặt hơn, gương mặt vùi sâu vào tóc cô mang theo mùi thơm bạc hà thơm ngát thoang thoảng trong hơi thở, ấm áp phả vào chiếc cổ hương của cô.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng lấy tay Lục Thiếu Phạm ra, thấy anh vẫn chưa tỉnh cô mới nhẹ nhàng vén góc chăn lên, nhẹ đặt chân xuống giường, hai chân vừa đặt xuống đất lại đứng không vững mém chút nữa là ngã xuống.

Bị đau đớn, Mẫn Nhu cúi đầu nhìn cơ thể trần trụi của mình, toàn là chứng cứ phạm tội của người khác để lại, kết quả của một đêm điên cuồng khiến cho người cô khắp nơi đều toàn vết hồng loang lổ, không có chỗ nào bình thường.

Quay đầu lại nhìn người đàn ông vẫn ngủ say, bộ ngực với những đường cong duyên dáng lộ ra ngoài, ở sau lưng và tay xuất hiện không ít vết cào còn mang theo máu, là do cô tối qua để lại sao?

Mẫn Nhu mỉm cười khóe môi nhếch lên, đôi mắt ngượng ngùng mang theo niềm hạnh phúc nhìn Lục Thiếu Phạm.

Dưới ánh nắng, dung mạo ung dung tuấn tú cao quý lại có vẻ an bình và điềm tĩnh, sự chín chắn và sâu sắc cũng mất đi, bên môi Lục Thiếu Phạm tạo

thành độ cong rất tự nhiên tựa như cá hải thông, có vẻ đặc ý và tràn đầy hạnh phúc.

Ngồi lại bên giường, ánh mắt thâm tình nhìn xuống cánh môi của anh. Cô cúi thấp người, tựa như chuồn chuồn nước, khi cánh môi sưng đỏ đáp xuống, cô giống như con mèo nhỏ ăn vụng thành công vui vẻ mỉm cười rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nước từ vòi sen ấm áp phun lên người cô, những vết hồng cũng từ từ nhạt dần nhờ dòng nước ấm, gương mặt nhỏ nhắn tươi sáng được dòng nước rửa sạch, run rẩy nhắm hai mắt, khoe môi tạo nên độ cong.

Lau sạch sẽ cơ thể, Mẫn Nhu mới phát hiện mình quên mất một việc là đem theo quần áo khi vào tắm. Cô nghĩ Lục Thiếu Phàm ngủ say như vậy chắc chưa tỉnh nên lạng lẽ mở cửa phòng tắm.

Một chân thò ra khỏi phòng tắm, cả cơ thể bị một luồng sức mạnh kéo ra ngoài, vừa ngẩng đầu mặt đã chạm vào đôi môi nóng như lửa, sau lưng lại là vách tường lạnh như băng, đôi mắt hé mở chỉ thấy tròng mắt đen ranh mãnh đặc ý của Lục Thiếu Phàm.

“A, anh mau buông ra!”

Cô làm nũng vỗ nhẹ cánh tay anh, phát hiện anh cũng không mặc quần áo, cả người to lớn thản nhiên đứng trước mặt cô, liền xấu hổ ra lệnh.

Gặm cắn môi cô một lát anh mới cảm thấy hài lòng liền buông ra, hai tay chống vào tường, giam cô giữa anh và vách tường thương thức vẻ mặt mê hoặc của cô, cúi đầu tiếp tục hôn lên môi cô.

“Cho tới bây giờ đều là anh hạ lệnh cho người khác, chưa có ai dám ra lệnh cho anh cả!!”

Trên gương mặt thanh tú là nụ cười lưu manh xấu xa, Mẫn Nhu chớp mắt, mãi một lúc mới xác nhận bản thân không nhìn lầm, cô hờn dỗi hất cằm:

“Ý anh nói em không thể ra lệnh cho anh?”

Đôi mắt với đôi môi đỏ mọng đang nâng lên, anh hứng trí nói một câu, mày nhưong cao. Ở bên tai của cô thổi ra một luồng không khí nóng, giọng nói khàn khàn khiến tai cô ửng hồng:

“Dĩ nhiên là được nhưng em phải trả giá rất lớn, bà xã à, giống như tối qua, anh không phải rất nghe lời em sao, hử?”

“Lục Thiếu Phàm, anh đúng là đồ lưu manh!”

Cô xấu hổ đưa chân, thế nhưng anh lại đột ngột thả cô ra, môi cong lên cười xấu xa khép cửa phòng tắm lại.

Đến khi Lục Thiếu Phàm từ phòng tắm bước ra Mẫn Nhu đã không còn trong phòng, ánh mắt nhìn áo sơ mi và đồ tây đã chuẩn bị sẵn để trên giường, khoe môi Lục Thiếu Phàm cong lên sung sướng.

“Không còn sớm nữa, anh mau ăn sáng đi.”

Mặc áo sơ mi vào, đóng nút trên cổ tay áo, một cái đầu ló qua cửa, tay chống lên khung cửa, Mẫn Nhu một tay cầm thìa, nhớ tới nụ hôn của Lục Thiếu Phàm và cái thìa, hành vi xấu xa đó là do cô mà ra.

Mẫn Nhu thấy hai mắt mờ ám của Lục Thiếu Phàm, hai má vội đỏ lên, ho một tiếng không dám nhìn thẳng anh chỉ xoay người chạy về phòng bếp.

Trên bàn cơm chỉ có cháo và rau xào rất đơn giản, không có những thức ăn tây hoa mỹ lại khiến cho anh hạnh phúc khoe miệng mỉm cười, bởi vì tất cả đều do vợ đích thân làm.

“Ăn nhiều một chút, nếu không không có sức làm việc.”

Nhìn chén cơm rau trộn không ngừng nhiều thêm, Lục Thiếu Phàm bắt đầu cười, đôi mắt đen thâm thúy nhìn Mẫn Nhu, người kia vừa đón lấy ánh mắt Lục Thiếu Phàm liền vội vàng hạ thấp đầu giống như con dâu nhỏ thẹn thùng.

Gương mặt tươi sáng nhỏ nhắn mất đi tính trẻ con, sau một đêm lại mang theo vẻ quyến rũ thành thục của nữ nhân, cô giống như đóa hoa chớm nở trong đêm, còn cô từ nay về sau chỉ thuộc về mình anh.

Nghĩ tới đó, tâm trạng Lục Thiếu Phàm trở nên vui vẻ ăn tất cả rau, dù nó rất mặn nhưng trái tim như được phủ mật ngọt, hạnh phúc và ngọt ngào.

“Tối nay, chúng ta sẽ về Lục gia.”

Khi tiễn Lục Thiếu Phàm ra cửa, anh đột nhiên cầm tay cô, cẩn trọng nhìn, nghiêm túc nói.